

УДК 340.111.5:061.2(477)

С. І. СУБОТА,

ад'юнкт

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРАВОВА ОСНОВА ВЗАЄМОДІЇ ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ

З'ясовано, що правова основа взаємодії нової української поліції та інститутів громадянського суспільства – це сукупність нормативно-правових актів законодавчого, підзаконного рівнів, які регулюють відносини, пов'язані зі спільною діяльністю Національної поліції та інститутів громадянського суспільства.

Ключові слова: громадянське суспільство, правоохоронні органи, поліція, правова основа, нормативно-правовий акт, громадські формування, засоби масової інформації.

Subota, S.I. (2016), "Legal basis for interaction between the institutions of civil society and new Ukrainian police" ["Pravova osnova vzaiemodii instytutiv hromadianskoho suspilstva ta novoї ukrainської politсії"], *Pravo i Bezpeka*, No. 2, pp. 54–59.

Постановка проблеми. Одним із пріоритетних напрямків забезпечення правопорядку й суспільної безпеки в сучасній Україні є створення умов для організації та здійснення взаємодії інститутів громадянського суспільства і нової української поліції. Процеси організації та здійснення такої взаємодії потребують нормативно-правового регулювання, створення певної правової основи.

Стан дослідження. В юридичній науковій літературі у процесі дослідження окремих аспектів взаємодії інститутів громадянського суспільства та поліції О. Ф. Андрійко, І. П. Голосніченко, В. Ф. Захаров, І. Г. Кириченко, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, М. В. Корнієнко, О. С. Проневич, В. В. Шендрик, О. С. Юнін, О. Н. Ярмиш та інші торкнулись і питань правової основи такої взаємодії. Проте слід відзначити, що безпосередньо правова основа взаємодії інститутів громадянського суспільства та нової української поліції не була предметом окремого теоретико-правового дослідження.

У зв'язку з тим **метою** цієї статті є визначити й проаналізувати правову основу взаємодії інститутів громадянського суспільства та нової української поліції.

Виклад основного матеріалу. Аналіз нормативно-правових актів, які становлять правову основу взаємодії інститутів громадянського суспільства та Національної поліції, дає підстави стверджувати, що базовим, основним законодавчим документом, що регулює порядок залучення населення та інститутів громадянського суспільства до охорони громадського порядку і профілактики правопорушень, є Конституція України.

Положення ст. 36 Конституції України закріплює за громадянами нашої держави право

на свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації для захисту своїх прав і свобод, а також для задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів [1]. У свою чергу, положення ст. 27 найвищого за юридичною силою законодавчого акта нашої держави надають право кожному громадянину захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань [1]. Таким чином, конституційні норми закладають підвалини для об'єднання громадян, метою діяльності яких буде захист свого життя, здоров'я та життя і здоров'я інших людей. Під час здійснення такої діяльності об'єднання громадян співпрацюють із правоохоронними органами, і це дає нам підстави стверджувати, що конституційні норми містять вихідні положення у сфері взаємодії поліції з населенням, інститутами громадянського суспільства.

Зважаючи на те, що конституційно-правові норми є нормами загальної та прямої дії, а отже, потребують своєї деталізації на галузевому нормативно-правовому рівні, цілком доцільно, на наш погляд, що законодавець врахував і розкрив їх під час своєї подальшої законодавчої діяльності.

Так, закон України «Про громадські об'єднання» визначає правові та організаційні засади реалізації права на свободу об'єднання, гарантованого Конституцією України, порядок утворення, реєстрації, діяльності та припинення громадських об'єднань [2]. Стаття 1 цього Закону тлумачить визначення громадського об'єднання як добровільного об'єднання фізичних осіб та (або) юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних,

соціальних, культурних, екологічних та інших, інтересів [2]. При цьому законодавець окремо зазначає, що громадське об'єднання за організаційно-правовою формою може утворюватись як громадська організація або громадська спілка [2]. Тобто в положеннях закону України «Про громадські об'єднання» законодавець деталізує надане у конституційних нормах право на свободу об'єднання громадян, гарантує його.

З огляду на зазначене вважаємо за доцільне наголосити, що відповідно до положень Конституції України та закону України «Про громадські об'єднання» громадяни мають право об'єднуватись у громадські організації правоохоронного спрямування з метою захисту свого життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань, задля забезпечення громадського порядку та законності в суспільстві.

У цьому контексті слід окремо підкреслити, що в процесі реформування органів внутрішніх справ, перетворення Міністерства внутрішніх справ із міністерства «міліції» у громадянський орган «Національна поліція» на законодавчому рівні виникла низка актуальних питань, що стосуються сфери взаємодії інститутів громадянського суспільства та нової української поліції.

У зв'язку з цим деякі нормативно-правові акти, які були ухвалені в результаті реформування органів внутрішніх справ і розбудови в Україні громадянського суспільства, модифікували положення у сфері співпраці державних органів із населенням, закріпили якісно нові підходи до організації та здійснення взаємодії інститутів громадянського суспільства та Національної поліції.

Так, закон України «Про Національну поліцію» [3] до основних принципів діяльності Національної поліції відносить принцип взаємодії з населенням на засадах партнерства. Згідно з положеннями ст. 11 цього Закону діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб. З метою визначення причин та (або) умов учинення правопорушень планування службової діяльності органів і підрозділів поліції здійснюється з урахуванням специфіки регіону та проблем територіальних громад. Крім того, у положеннях цієї статті зазначено, що рівень довіри населення до поліції є основним критерієм оцінки ефективності діяльності органів і підрозділів поліції.

У свою чергу, положення ч. 8 постанови Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р.

№ 877 «Про затвердження Положення про Національну поліцію» покладають на Національну поліцію обов'язок під час виконання нею завдань взаємодіяти з об'єднаннями громадян, громадськими спілками, профспілками та організаціями роботодавців, а також підприємствами, установами та організаціями [4].

З огляду на викладене, маємо підстави відзначити, що закон України «Про Національну поліцію» та постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Національну поліцію» до основних засад здійснення діяльності Національною поліцією відносять взаємодію з населенням на засадах партнерства. У цьому контексті, на нашу думку, слід окремо звернути увагу на те, що таке партнерство вимагає взаємної поваги, довіри й підтримки інститутів громадянського суспільства та нової української поліції.

З метою забезпечення довіри та підтримки діяльності поліції громадянським суспільством, а також з метою забезпечення прозорого добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських на підставі об'єктивного оцінювання їх професійного рівня й особистих якостей держава на нормативно-правовому рівні, в законі України «Про Національну поліцію» та наказі Міністерства внутрішніх справ України від 25 грудня 2015 р. № 1631 «Про організацію добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських», закріплює правила добору на посаду поліцейського.

Положення ст. 51 закону України «Про Національну поліцію» встановлюють, що для забезпечення прозорого добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських на підставі об'єктивного оцінювання професійного рівня та особистих якостей кожного поліцейського, відповідності їх посаді, визначення перспективи службового використання в органах поліції утворюються постійні поліцейські комісії. До складу цих комісій входять п'ять осіб, з них дві особи є представниками громадськості, які мають бездоганну репутацію, високі професійні та моральні якості, суспільний авторитет. Поліцейські комісії проводять відбір (конкурс) на службу в органи (заклади, установи) поліції, а також конкурс для призначення на вакантну посаду [3]. Аналіз зазначених положень Закону дає підстави охарактеризувати їх як такі, що забезпечують на нормативно-правовому рівні реальну можливість громадськості брати участь у формуванні органів поліції, здійснювати контроль за процесом їх комплектування.

Окремо слід зазначити, що відповідно до ст. 51–55 закону України «Про Національну

поліцію» з метою забезпечення прозорого добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських на підставі об'єктивного оцінювання їх професійного рівня та особистих якостей, відповідності посаді, визначення перспективи службового використання в органах поліції виданий Міністерством внутрішніх справ наказ від 25 грудня 2015 року № 1631 «Про організацію добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських» визначає завдання, функції, вимоги щодо персонального складу поліцейської комісії, повноваження та організаційні заходи її діяльності [5].

Зважаючи на викладене, маємо підстави стверджувати, що законодавство, яке регулює порядок формування та функціонування Національної поліції, містить положення, що в загальному вигляді закладають підґрунтя для довіри і взаємодії інститутів громадянського суспільства з новою українською поліцією.

Звертаючись до нормативно-правових актів, які регулюють порядок створення та діяльності окремих інститутів громадянського суспільства, можемо констатувати, що їх положення також закладають правове підґрунтя для організації та здійснення взаємодії населення з поліцейськими структурами. Так, наприклад, положення ст. 1 закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» [6] надає право громадянам України створювати в установленому порядку громадські об'єднання для участі в охороні громадського порядку з метою сприяння правоохоронним органам та органам виконавчої влади у запобіганні та припиненні адміністративних правопорушень і злочинів, захисті життя та здоров'я громадян, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, а також у рятуванні людей і майна під час стихійного лиха та інших надзвичайних обставин. При цьому законодавець зазначає, що громадські формування з охорони громадського порядку можуть бути створені на засадах громадської самодіяльності як зведені загони громадських формувань, спеціалізовані загони (групи) сприяння Національній поліції, асоціації громадських формувань тощо. Тобто громадяни мають право за власною ініціативою створювати різного роду громадські формування для сприяння Національній поліції в забезпеченні охорони громадського порядку.

Звернімо окремо увагу на те, що на законодавчому рівні чітко визначені основні завдання громадських формувань з охорони громадського порядку [6]. Будь-які дії громадських об'єднань, створених з метою охорони громадського

порядку, здійснюються за участі (організація, спрямування чи контроль) органів Національної поліції, отож у тісній взаємодії з ними. Зазначене підтверджується змістом ст. 11 закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону», відповідно до якої громадські формування з охорони громадського порядку проводять свою діяльність під контролем органів Національної поліції шляхом:

- спільного з поліцейськими патрулювання і виставлення постів;

- спільної участі в забезпеченні охорони громадського порядку під час проведення масових заходів, погоджених у випадках, передбачених законом, із виконавчими органами місцевого самоврядування;

- участі в заходах правоохоронних органів, спрямованих на боротьбу з окремими видами правопорушень [6].

Також вважаємо за необхідне відзначити, що закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» закріплює правовий статус громадських формувань з охорони громадського порядку, встановлює умови та порядок застосування заходів фізичного впливу й спеціальних засобів, врегульовує питання координації діяльності громадських формувань тощо. Крім того, у положеннях ст. 5 цього нормативно-правового акта законодавець до джерел, що становлять правову основу діяльності громадського формування з охорони громадського порядку, відносить положення (статут) про нього.

У свою чергу, постанова Кабінету Міністрів України від 20 грудня 2000 р. № 1872 «Про затвердження Типового статуту громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, описів зразків бланка посвідчення і нарукавної пов'язки члена такого формування» затверджує Типовий статут громадського формування з охорони громадського порядку. Зазначений підзаконний нормативно-правовий акт встановлює основні завдання громадських формувань з охорони громадського порядку, структуру формування і територію, в межах якої проводиться його діяльність, закріплює порядок створення та діяльності керівних і виконавчих органів формування, їх повноваження, закріплює умови та порядок прийняття громадян до складу формування і вибуття з нього, статутні права та обов'язки членів формування, правила застосування заходів фізичного впливу і спеціальних засобів тощо [7].

Таким чином, постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Типового статуту

громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, описів зразків бланка посвідчення і наукової пов'язки члена такого формування» на нормативно-правовому рівні встановлює основні вимоги до статутів конкретних громадських формувань з охорони громадського порядку і врегулює на загальнодержавному рівні процеси організації та взаємодії громадських формувань з охорони громадського порядку й Національної поліції.

В юридичній науковій літературі вчені-правознавці виокремлюють різні організаційні форми громадських формувань з охорони громадського порядку: ради і комітети мікрорайонів; будинкові, вуличні, квартальні, сільські, селищні комітети; органи громадської самодіяльності (народні дружини, товариські суди тощо); об'єднання, зібрання громадян та інші форми народовладдя [8]. На нашу думку, в контексті мети і завдань цієї статті найбільш вдалою є класифікація громадських формувань правоохоронного спрямування Д. С. Каблова. Дослідник за характером завдань, які виконують громадські формування, пропонує розрізняти: а) громадські формування, спеціально створені для виконання правоохоронних завдань (добровільні народні дружини, громадські пункти охорони порядку, студентські оперативні загони, загони сприяння міліції тощо); б) громадські формування, для яких виконання правоохоронних функцій є тільки одним із напрямків діяльності (центри соціальної реабілітації, будинкові, вуличні комітети, загальні збори громадян за місцем проживання, комісії місцевих рад з питань законності й охорони громадського порядку тощо) [9, с. 49].

У нашому дослідженні ми не будемо аналізувати особливості взаємодії поліції з окремими конкретними організаційними формами громадських формувань з охорони громадського порядку у зв'язку з тим, що це не входить до завдань статті. На наш погляд, необхідно встановити, які саме нормативно-правові акти є правовою основою взаємодії поліції і такого інституту громадянського суспільства, як громадське формування правоохоронного спрямування.

Громадські формування правоохоронного спрямування діють на всій території України, в кожній її області (наприклад, Білоцерківське громадське формування «ЩИТ», громадська організація «Народне об'єднання «Щит» тощо). Їх діяльність регулюється нормативно-правовими актами загальної дії (законами та підзаконними актами), актами органів місцево-

го самоврядування, а також статутами, які ухвалені на підставі Типового статуту громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, та іншими підзаконними нормативно-правовими актами локального характеру.

З огляду на зазначене, маємо підстави стверджувати що правовою основою взаємодії Національної поліції з громадськими формуваннями у сфері охорони громадського порядку є:

- 1) Конституція України;
- 2) закони України («Про Національну поліцію», «Про громадські об'єднання», «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону», Кримінальний кодекс України, Кодекс України про адміністративні правопорушення тощо);
- 3) підзаконні нормативно-правові акти Президента України (наприклад, указ від 16 червня 1999 р. № 650 «Про додаткові заходи щодо поліпшення діяльності органів внутрішніх справ та громадських формувань з охорони громадського порядку»);
- 4) підзаконні нормативно-правові акти Кабінету Міністрів України (наприклад, постанова Кабінету Міністрів України від 20 грудня 2000 р. № 1872 «Про затвердження Типового статуту громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, описів зразків бланка посвідчення і наукової пов'язки члена такого формування»);
- 5) підзаконні відомчі нормативні акти МВС України (наприклад, накази МВС України від 25 грудня 2015 р. № 1631 «Про організацію добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських», від 11 листопада 2010 р. № 550 «Про затвердження Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України»);
- 6) акти органів місцевого самоврядування у сфері охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю;
- 7) акти, що безпосередньо ухвалюються конкретним громадським формуванням (статути, кодекси етики, положення про організацію діяльності тощо).

Так, наприклад, взаємодію громадської організації «Громадське формування з охорони громадського порядку «Кіровоград-Правопорядок» з органами Національної поліції регулюють положення Конституції України, законів, підзаконних актів, актів органів місцевого самоврядування, Статуту цієї громадської організації [10] та інших актів, які ухвалені на загальних зборах громадського формування.

Одним з інститутів громадянського суспільства, який активно взаємодіє з Національною поліцією, є засоби масової інформації (ЗМІ). До основних напрямів взаємодії правоохоронних органів зі ЗМІ В. А. Журавель відносить:

- формування суспільної думки щодо питань боротьби зі злочинністю;
- поглиблення правової поінформованості населення;
- інформування про діяльність правоохоронних органів;
- забезпечення розкриття та розслідування злочинів;
- профілактику правопорушень [11, с. 84].

Зазначені напрямки взаємодії ЗМІ з правоохоронними органами, а саме з Національною поліцією, ґрунтуються на положеннях відповідних нормативно-правових актів. Так, спільна діяльність ЗМІ та Національної поліції у сфері громадського порядку та боротьби зі злочинністю регулюється Конституцією України, законами України «Про Національну поліцію», «Про інформацію», «Про науково-технічну інформацію», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про телекомунікації», «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про демократичний цивільний контроль над Воєськовою організацією і правоохоронними органами держави», «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» тощо.

Крім того, взаємодія ЗМІ та нової української поліції регулюється відповідними підзаконними нормативно-правовими актами, зокрема:

- указами Президента України від 28 жовтня 2015 р. № 878 «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України», від 9 грудня 2000 р. № 1323/2000 «Про додаткові заходи щодо безперешкодної діяльності засобів масової інформації, дальшого утвердження свободи слова в Україні» тощо;
- розпорядженням Кабінету Міністрів України від 18 жовтня 2004 р. № 759-р «Про роботу центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення відкритості у своїй діяльності, зв'язків з громадськістю та взаємодії із засобами масової інформації», наказом МВС України від 22 жовтня 2012 р. № 940 «Про організацію реагування на повідомлення про кримінальні правопорушення,

інші правопорушення, надзвичайні ситуації та інші події та забезпечення оперативного інформування в органах і підрозділах внутрішніх справ України», Положенням про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України, затвердженим наказом МВС України від 11 листопада 2010 р. № 550, наказом Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Міністерства юстиції України від 26 березня 2003 р. № 59 «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо положень про управління (відділи) з питань взаємодії з засобами масової інформації та зв'язків з громадськістю апаратів центральних і місцевих органів виконавчої влади» тощо;

- підзаконними нормативно-правовими актами органів місцевого самоврядування, які ухвалені на підставі вищих за юридичною силою нормативно-правових актів і які регулюють взаємодію ЗМІ та поліції.

На підставі аналізу ієрархії нормативно-правових актів, які регулюють взаємодію громадських формувань правоохоронного спрямування, ЗМІ та нової української поліції, цілком логічно, на наше переконання, зробити висновок, що правову основу й інших інститутів громадського суспільства становлять відповідні джерела законодавчого та підзаконного рівнів. У зв'язку з тим ми маємо підстави зробити деякі **висновки**.

По-перше, правова основа взаємодії нової української поліції та інститутів громадянського суспільства – це сукупність нормативно-правових актів законодавчого та підзаконного рівнів, які регулюють відносини, пов'язані зі спільною діяльністю Національної поліції та інститутів громадянського суспільства.

По-друге, сукупність нормативно-правових актів, які регулюють взаємодію інститутів громадянського суспільства та поліції, використовуючи традиційну класифікацію на такі рівні:

- 1) законодавчий (Конституція України, міжнародно-правові договори, ратифіковані Верховною Радою України, закони України);

- 2) підзаконний нормативно-правовий (нормативні документи Президента України, Кабінету Міністрів України, відомчі акти, підзаконні нормативно-правові акти місцевого самоврядування, локальні нормативні акти).

По-третє, незалежно від виду інституту громадянського суспільства правову основу його взаємодії з поліцейськими структурами становитимуть нормативно-правові акти зазначених рівнів.

Список використаних джерел

1. Конституція України : закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. Про громадські об'єднання : закон України від 22 берез. 2012 р. № 4572-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17>.
3. Про Національну поліцію : закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
4. Про затвердження Положення про Національну поліцію : постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовт. 2015 р. № 877 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-п>.
5. Про організацію добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських : наказ МВС України від 25 груд. 2015 р. № 1631 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0049-16>.
6. Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону : закон України від 22 черв. 2000 р. № 1835-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1835-14>.
7. Про Затвердження Типового статуту громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, описів зразків бланка посвідчення і нарукавної пов'язки члена такого формування : постанова Кабінету Міністрів України від 20 груд. 2000 р. № 1872 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1872-2000-п>.
8. Участь громадськості у профілактиці злочинів. Профілактична діяльність громадськості // Профілактика злочинів : підручник [Електронний ресурс] / [О. М. Джужа, В. В. Василевич, О. Ф. Гада та ін.] ; за заг. ред. О. М. Джужи. – Київ : Атіка, 2011. – 720 с. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/1589031549627/pravo/uchast_gromadskosti_profilaktitsi_zlochiviv.
9. Каблов Д. С. Адміністративно-правовий статус членів громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Каблов Денис Сергійович. – Донецьк, 2007. – 191 с.
10. Статут громадської організації «Громадське формування з охорони громадського порядку «Кіровоград-Правопорядок» [Електронний ресурс] // Кіровоградська міська рада : офіц. сайт. – Режим доступу: http://www.kr-rada.gov.ua/files/decisions_mvk/ua-rishennya-dodatok-945-27-11-12.pdf.
11. Журавель В. А. Проблеми теорії та методології криміналістичного прогнозування / В. А. Журавель. – Харків : Право, 1999. – 304 с.

Надійшла до редколегії 26.05.2016

СУБОТА С. И. ПРАВОВАЯ ОСНОВА ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ИНСТИТУТОВ ГРАЖДАНСКОГО ОБЩЕСТВА И НОВОЙ УКРАИНСКОЙ ПОЛИЦИИ

Выяснено, что правовое основание взаимодействия новой украинской полиции и институтов гражданского общества – это совокупность нормативно-правовых актов законодательного и подзаконного уровней, регулирующих отношения, связанные с совместной деятельностью Национальной полиции и институтов гражданского общества.

Ключевые слова: гражданское общество, правоохранительные органы, полиция, правовое основание, нормативно-правовой акт, общественные формирования, средства массовой информации.

SUBOTA S. I. LEGAL BASIS FOR INTERACTION BETWEEN THE INSTITUTIONS OF CIVIL SOCIETY AND NEW UKRAINIAN POLICE

In the process of establishing and analyzing the legal basis for interaction between civil society and new Ukrainian police the author has found out that under this legal basis we mean a set of regulations of legislative and by-law levels regulating the relations related to the joint activity of the National Police and institutions of civil society.

It is concluded that the legal basis of interaction between civil society institutions and new Ukrainian police has the following levels: 1) legislative (the Constitution of Ukraine, international and legal agreements ratified by Verkhovna Rada of Ukraine, laws of Ukraine); 2) subordinate legal (regulations of the President of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine, departmental acts, regulations of local self-government, local regulations).

Regardless of the type of the institution of civil society the legal basis of its interaction with police agencies will compose regulations of the above stated levels.

Keywords: civil society, community, law enforcement agencies, police, legal basis, legal act, civic formations, mass media.